

Pozdrav hore

Ty si to bola, hora neďaleká,
čo si ma k prvej piesni ladila,
ak nie ty, iste tvoja bystrá rieka,
čo zvoní údolím, keď k moru steká
a skáče zo skál, srnka spanilá.

Učila si ma lietať vyšším letom
a túžiť, po čom nikto netúži,
môj stôl si prizdobila horským kvetom,
keď jar sa hnala šírym, voľným svetom
a liala novú mladosť do duší.

Znal som ťa dobre, pastierik už bosý,
na tvojom pniaku našiel v nohe trň,
zabrúsil ostrie otupenej kosy,
ochutnal číre kvapky rannej rosy,
otváral srdce hudbe vtáčích strún.

A dnes mi velíš, mužniet' silou zeme,
koreniť v hĺbkach, pevne ako ty,
s nadšením ukazovať na brieždenie,
vyhostiť z hrude prázdne boľestenie
pre novú zem a nové životy.

Aj hlasom hory, Bože, vravíš ku mne
a prehlušuješ žitia virvar, spech:
zo zeme rásť až hore ku korune,
tej pýche stromu, keď tak rastie bujne,
a v Kristu dorásť tam na druhý breh.